

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ (Λκ. ιγ', 10-17)
9 Δεκεμβρίου 2018

Στην καθημερινή ζωή και στις μεταξύ μας σχέσεις στενοχωρούμεθα αν δεν μάς αναγνωρίσουν κάτι καλό που ενδεχομένως κάναμε ή δεν μάς δείξουν την ανάλογη εύγνωμοσύνη. Μάλιστα κάποιες φορές ή σε κάποιες περιπτώσεις αυτό το παράπονο μένει σαν σαπισμένη ρίζα μέσα στην ψυχή μας και καθορίζει αρνητικά την μετέπειτα συμπεριφορά μας.

Ενώ όμως είμαστε τόσο ευαίσθητοι για την παράληψη της εύγνωμοσύνης προς εμάς, την ίδια στιγμή δεν δίνουμε και μεγάλη σημασία, όταν το ίδιο λάθος κάνουμε και έμεις, όχι μόνο προς τους ανθρώπους, αλλά κυρίως προς αυτόν τον Ίδιο τον Εϋεργέτη Θεό. Είναι πραγματικά φοβερό να συνειδητοποιήσουμε πόσο συχνά και από πόσους ανθρώπους καθημερι-νά λησμονείται αυτή η έκφραση της ψυχής.

Γι' αυτό η συμπεριφορά της συγκύπτουσας, της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, ή όποια έσπευσε να δοξάσει τον Θεό, μόλις θεραπεύτηκε από τη βασανιστική της αρρώστια, είναι παράδειγμα έξαιρέτο στη συνειδητοποίηση του μεγέθους και της μεγάλης αξίας της άρετης της εύγνωμοσύνης.

Εμείς οί χριστιανοί, συνήθως ή παραλείπουμε τελείως να εύχαριστήσουμε τον Θεό για τις εύεργεσίες Του ή και όταν Τον εύχαριστούμε, το κάνουμε με σκοπιμότητα, έπειδή σύντομα θα Τον ξαναχρειαστούμε. Κατά μία έννοια έχουμε την ψευδαίσθηση ότι πρέπει να του δίνουμε για να μάς δώσει. Θέλουμε πρώτα να απολαύσουμε τις εύεργεσίες Του με όλους τους δυνατούς τρόπους και όταν έν πολλοίς εύρηγηθούμε τότε κάποιοι θυμόμαστε και να Τον εύχαριστήσουμε.

Όμως, ή έκδήλωση εύγνωμοσύνης προς τον Θεό δεν είναι άπλως ένα στοιχειώδες καθήκον, αλλά και δείγμα εύγενικής διάθεσης και γενικότερα ψυχικής υγείας. Ο ψυχικός μηχανισμός εκείνου που δεν έκδηλώνει προς τον Θεό την εύγνωμοσύνη του δεν βρίσκεται όπωσδήποτε σε όμαλή κατάσταση, αφού αυτόνόητα δεν την έκδηλώνει και στους συνανθρώπους του. Συνεπώς, όχι μόνο δεν είναι σε θέση να απολαύσει τη θεϊκή εύεργεσία και να χαρεί, αλλά γίνεται περισσότερο άπαιτητικός, ώστε αντί να εύγνωμονεί για όσα μέχρι τώρα έχει απολαύσει, τὰ θεωρεί λίγα και παραπονείται για όσα θα έπρεπε να έχει λάβει και δεν τὰ

ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεό.

Ὁ ἀγνώμων δὲν ἀποδέχεται τὴν προφανῆ ἀλήθεια, ὅτι ὁ Δημιουργὸς Θεὸς νοιάζεται ἔμπρακτα γιὰ τὸ πλάσμα Του. Ἐνῶ ἀντίθετα αὐτὴ ἡ συνειδητοποίηση τὸν ὀδηγεῖ στὴν ἐκδήλωση τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεὸ γιὰ ὅλες τὶς εὐεργεσίες Του καὶ ἀποκαλύπτει τὴ δική μας χριστιανικὴ ταυτότητα.

Ὁ ἄνθρωπος ὅταν ὑπολογίζει τοὺς ἄλλους δὲν στηρίζεται στὴν προσωπικὴ του παντοδυναμία, ἀντίθετα πιστεύει στὸν Χριστό, δοξολογεῖ τὸν Χριστὸ καὶ Τὸν εὐγνωμονεῖ πάντοτε γιὰ ὅλα.

Ἡ εὐγνωμοσύνη σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωση κάνει τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ νὰ λειτουργεῖ φυσιολογικά, ἐπειδὴ δὲν εἰδωλοποιεῖ τὸν ἑαυτό της, ἀναγνωρίζει ὅτι τὰ πάντα προέρχονται ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἐπιστρέφουν στὴν πηγὴ τους μέσα στὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης Του. Ὅταν εὐχαριστοῦμε λειτουργικὰ τὸν Θεὸ σημαίνει ὅτι ἐμπιστευόμαστε τὴν ὑπαρξὴ μας σ' Αὐτόν. Κι αὐτὸ τὸ ἐλάχιστο εἶναι ἡ οὐσιαστικὴ ἀντιπροσφορὰ μας στὶς φανερὲς καὶ ἀφανεῖς εὐεργεσίες Του.

Ἀδελφοί μου, ἐμεῖς ὡς συγκύπτοντες, παραδομένοι στὴ φθορὰ καὶ στὸν θάνατο εἶναι ἄμεση ἀνάγκη, κάθε φορὰ ποὺ συγκεντρωνόμαστε σὲ αὐτὸν τὸν χῶρο λατρείας τοῦ Θεοῦ νὰ δατρανώσουμε τὴν πίστη, τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μας στὸν ὡς βρέφος σαρκούμενο Θεό, ποὺ φανερώνεται νηπιάζων, γιὰ νὰ ἀποκαλύπτει τὴν ἀγάπη Του στὸ πλάσμα Του καὶ νὰ καταργεῖ πάντοτε ὡς Σωτήρας τὴν «ἀργία τοῦ Σαββάτου» τῶν πονηρῶν καὶ τυπολατρῶν τῆς ἐποχῆς μας, ἀνταποκρινόμενος λυτρωτικὰ στὴν ἀνάγκη μας.

[dkpdf-button]